

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

Ședință plenară

A7-0314/2010

9.11.2010

RAPORT

referitor la Raportul anual 2009 al BCE
(2010/2078(INI))

Comisia pentru afaceri economice și monetare

Raportor: Burkhard Balz

PR_INI

CUPRINS

Pagina

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN **Error! Bookmark not defined.**

EXPUNERE DE MOTIVE.....**Error! Bookmark not defined.**

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE.....**Error! Bookmark not defined.**

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

referitor la Raportul anual 2009 al BCE
(2010/2078(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere Raportul anual 2009 al Băncii Centrale Europene (BCE),
 - având în vedere articolul 284 din Tratatul privind Uniunea Europeană,
 - având în vedere articolul 15 din Protocolul privind Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene, anexat la tratat,
 - având în vedere Rezoluția sa din 2 aprilie 1998 referitoare la responsabilitatea democratică în cea de-a treia etapă a UEM¹,
 - având în vedere comunicarea Comisiei din 7 octombrie 2009 privind declarația anuală 2009 referitoare la zona euro (COM(2009)0527) și documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește comunicarea în cauză (SEC(2009)1313/2),
 - având în vedere raportul din 25 februarie 2009 al Grupului la nivel înalt prezidat de Jacques de Larosière,
 - având în vedere propunerea Comisiei din 23 septembrie 2009 de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind supravegherea macroprudențială comunitară a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru riscuri sistemice (COM(2009)0499),
 - având în vedere propunerea Comisiei din 23 septembrie 2009 de decizie a Consiliului privind acordarea unor competențe specifice Băncii Centrale Europene referitoare la funcționarea Comitetului european pentru riscuri sistemice (COM(2009)0500),
 - având în vedere Rezoluția sa din 25 martie 2010 referitoare la Raportul anual 2008 al BCE²,
 - având în vedere Rezoluția sa din 18 noiembrie 2008 referitoare la Euro@10: bilanțul celor 10 ani de Uniune Economică și Monetară și provocările viitoare³,
 - având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri economice și monetare (A7-0314/2010),
- A. întrucât, în zona euro, PIB-ul real global a scăzut cu 4,1% în 2009, după adâncirea crizei financiare în urma colapsului Lehman Brothers; întrucât în spatele unei asemenea cifre

¹ JO C 138, 4.5.1998, p. 177.

² Texte adoptate, P7_TA(2010)0090.

³ JO C 16E, 22.1.2010, p. 8.

totale se ascund discrepanțe majore între statele membre din zona euro;

- B. întrucât inflația medie anuală s-a menținut la 0,3%, iar estimările inflaționiste pe termen mediu și lung au fost convergente cu obiectivul BCE de a menține ratele inflației sub, însă aproape de 2%;
- C. întrucât, în zona euro, rata medie a deficitului public a crescut la aproximativ 6,3%, iar raportul dintre datoria publică și PIB a crescut de la 69,4% din PIB în 2008 la 78,7% din PIB în 2009 în zona euro;
- D. întrucât rata de schimb a monedei euro în raport cu dolarul a scăzut de la 1,39 USD pe 2 ianuarie 2009 la 1,26 USD la mijlocul lunii martie 2009, s-a apreciat până la un maxim de 1,51 USD la începutul lunii decembrie 2009 și s-a depreciat în 2010 până la un nivel minim de 1,19 USD pe 2 iunie 2010;
- E. întrucât rata de schimb a renminbi a fost menținută la un nivel inadecvat de către autoritățile chineze în cursul anului 2009, moneda euro având o valoare artificial de ridicată față de moneda chineză;
- F. întrucât BCE a ajustat ratele dobânzii până la 1% și a continuat măsurile neconvenționale substanțiale și fără precedent de susținere a creditării; întrucât volumul bilanțului BCE a crescut semnificativ pe parcursul anului 2009;
- G. întrucât au existat semne de stabilizare economică în zona euro în a doua jumătate a anului 2009, iar ratele de creștere trimestriale, deși în continuare modeste, au fost pozitive, cu toate că indicatorii agregați arată că această tendință nu s-a manifestat în toate statele sale membre, dintre care unele s-au menținut în recesiune în aceeași perioadă;
- H. întrucât BCE preconiza o rată de creștere între 0,1% și 1,5% din PIB-ul real în zona euro pentru 2010 înainte de criza datoriei publice din mai multe țări din zona euro,

Introducere

1. salută faptul că Tratatul de la Lisabona a intrat în vigoare la 1 decembrie 2009, acesta conferindu-i BCE statutul de instituție a UE, ceea ce sporește responsabilitatea Parlamentului, în calitate de instituție-cheie prin intermediul căreia BCE își asumă responsabilitatea în fața cetățenilor europeni;
2. salută reluarea dialogului monetar cu noul Parlament European, după alegerile din iunie 2009;
3. este în favoarea adoptării monedei euro de către Estonia la 1 ianuarie 2011;
4. subliniază că, în ceea ce privește evoluția reală a prețurilor, măsurile de politică monetară reprezintă doar unul dintre factori, iar în ultimii ani prețurile au fost influențate în special de tendințele speculative de pe piețele individuale și de penuria crescândă și anticipată de resurse naturale;
5. subliniază că aceste dezechilibre constituie obstacole semnificative în calea unei politici monetare adecvate în cadrul zonei euro; invită guvernele, prin urmare, să își coordoneze

politicile economice;

Stabilitatea economică și financiară

6. este profund îngrijorat că există în continuare discrepanțe macroeconomice substanțiale între economiile din zona euro;
7. consideră că criza financiară din anumite țări din zona euro reprezintă o chestiune importantă pentru zona euro per ansamblu și reflectă o disfuncție a zonei euro; aceasta demonstrează necesitatea unei reforme și o mai bună coordonare a politicilor economice din cadrul zonei euro;
8. îndeamnă Comisia și Banca Centrală să elaboreze propuneri în conformitate cu propunerea Comitetului de la Basel privind Basel III care să instituie norme obligatorii pentru introducerea unei rezerve anticiclice; invită Consiliul, Comisia și Banca Centrală să depună eforturi în vederea aplicării consecvente și rapide a propunerilor Comitetului de la Basel atunci când acestea vor fi ratificate în cadrul G20;
9. subliniază că, în trecut, principiile Pactului de stabilitate și creștere nu au fost întotdeauna respectate pe deplin; reamintește că, deși obiectivul de reechilibrare a finanțelor publice și de reducere a datoriilor reprezintă o necesitate în cazul statelor supraîndatorate, acesta nu este suficient pentru a rezolva problema dezechilibrelor economice dintre țările din cadrul zonei euro și din UE în ansamblu; solicită prin urmare aplicarea fără restricții și mai coerentă a Pactului de stabilitate și creștere; consideră că Pactul ar trebui însoțit de elaborarea unui sistem de alertă timpurie pentru identificarea eventualelor probleme, de exemplu sub forma unui „semestru european”, pentru a consolida nu numai supravegherea și a extinde coordonarea politicilor economice dincolo de dimensiunea bugetară, asigurând consolidarea în domeniul fiscalității, în vederea abordării dezechilibrelor macroeconomice și a consolidării procedurilor de executare;
10. consideră că trebuie întreprinse acțiuni în momentul de față pentru a demara reducerea treptată a deficitelor fiscale și a restabili încrederea în finanțele publice europene;
11. observă că, pentru a fi robustă, o uniune monetară necesită o coordonare fermă și consolidată a politicilor economice ; regretă faptul că, în cadrul Uniunii Economice și Monetare, s-a pus accentul în special pe latura „monetară”;
12. consideră că statele membre care nu respectă normele zonei euro cu privire la finanțele publice și accesul la date statistice credibile ar trebui să facă obiectul unui spectru larg și gradual de măsuri care să asigure respectarea strictă a normelor;
13. consideră că lipsa unui mecanism predefinit de gestionare a crizei și comportamentul anumitor guverne au făcut dificilă găsirea unei soluții rapide la criza de datorie publică a unor state din zona euro și va slăbi capacitatea de reacție rapidă a UEM în alte posibile situații similare pe viitor; solicită, așadar, definirea unui cadru permanent pentru gestionarea crizelor;
14. îndeamnă ca sprijinul financiar acordat țărilor UE aflate într-o situație de supraîndatorare să fie conceput pentru a încuraja rambursarea împrumuturilor, echilibrul bugetar și

reforma economică și subliniază pericolul transformării împrumuturilor în contribuții financiare, încurajând împrumutul și acumularea de datorii;

15. invită, așadar, Comisia să înainteze propuneri de consolidare a Pactului de stabilitate și creștere prin includerea unor obiective specifice pentru reducerea diferențelor de competitivitate dintre economiile europene, pentru a se stimula astfel crearea de locuri de muncă;
16. împărtășește preocupările privind posibile speculații având drept obiect moneda euro;
17. consideră că evoluțiile privind creșterea creditării și prețul activelor din UE și statele membre reprezintă indicatori esențiali pentru o monitorizare eficientă a stabilității financiare în cadrul UEM și al UE în ansamblu;
18. își exprimă îngrijorarea în legătură cu tensiunile permanente de pe piețele obligațiunilor de stat din zona euro care se reflectă în creșterea diferențelor de randament; consideră că retragerile de capital provocate de valurile de panică survenite pe parcursul actualei crize financiare au avut efecte masive de denaturare și au creat externalități negative costisitoare;
19. solicită o punere în aplicare în timp util a Regulamentului nr. 1060/2009 privind agențiile de rating de credit și salută Propunerea Comisiei din 2 iunie 2010 privind modificarea Regulamentului nr. 1060/2009 privind agențiile de rating de credit, însă invită în același timp Comisia să meargă mai departe, prezentând propuneri privind o supraveghere mai riguroasă a activității acestor agenții și crearea unei agenții europene de rating, pentru creșterea răspunderii acestora și pentru evaluarea posibilității de creare a unei Agenții europene de rating de credit;; subliniază faptul că ratingul datoriei publice din zona euro s-a dovedit problematic în timpul crizei;

Guvernarea și procesul decizional

20. subliniază independența BCE;
21. recomandă ca BCE să sporească transparența activității sale pentru a-și consolida legitimitatea și predictibilitatea; transparența este, de asemenea, necesară în ceea ce privește modelele interne de evaluare a garanțiilor nelichide și în ceea ce privește evaluările titlurilor de valoare specifice oferite ca garanție;
22. consideră că, având în vedere noul statut juridic al BCE conform Tratatului de la Lisabona, candidații la funcția de membri ai Comitetului executiv propuși de către Consiliu ar trebui să fie supuși unor audieri speciale efectuate de comisia parlamentară competentă și apoi votului Parlamentului European; constată că, în plus, rolul BCE a fost esențial după declanșarea crizei și consideră că un asemenea rol ar trebui să implice sporirea transparenței și a responsabilității;
23. salută faptul că Tratatul de la Lisabona a conferit personalitate juridică Eurogrupului și că BCE participă la reuniunile sale;

24. subliniază hotărârea Parlamentului European de a continua dialogul monetar, ca element important în cadrul controlului democratic al BCE;
25. salută propunerea de înființare a unui Comitet european pentru riscuri sistemice (CERS), care va acoperi lacunele actuale în materie de supraveghere macroprudențială; invită BCE să formuleze modele și definiții clare pentru a garanta funcționarea eficientă și responsabilitatea CERS; adaugă că orice noi sarcini atribuite BCE în ceea ce privește CERS nu vor periclita independența BCE în niciun fel;
26. constată că conceptul conform căruia CERS doar emite avertizări și face recomandări fără a asigura punerea în aplicare efectivă nu este satisfăcător din punctul de vedere al eficacității punerii în aplicare și al asumării responsabilității; regretă că CERS nu poate declara o situație de urgență în mod independent;
27. salută propunerea de a organiza audieri ale președintelui CERS de către Parlamentul European, într-un cadru diferit de cel al dialogurilor monetare;

ieșirea din criză

28. consideră că revigorarea activității economice în a doua jumătate a anului 2009 a fost o consecință a măsurilor extraordinare adoptate de guvernele și băncile centrale din întreaga lume începând cu sfârșitul anului 2008, sub forma garanțiilor pentru pasivele băncilor, a injectiilor de capital și a schemelor de sprijinire a activelor;
29. constată că criza financiară din zona euro este o criză de solvabilitate care s-a manifestat inițial ca o criză de lichidități; consideră că o astfel de situație nu poate fi rezolvată pe termen lung doar prin acumularea de noi datorii și prin injectarea de lichidități în economii supraîndatorate în combinație cu planuri accelerate de consolidare fiscală;
30. consideră, totodată, că criza a evidențiat o tendință a politicilor economice din ultimii ani care a contribuit la nivelul înalt actual al datoriei publice și private, pentru a cărei normalizare va fi necesară o lungă perioadă; consideră că anumite regiuni din Europa se vor confrunta cu dificultăți mai mari decât altele în ceea ce privește consecințele și evoluțiile crizei și pentru a-și asigura o creștere economică durabilă, inovații și noi locuri de muncă; subliniază necesitatea unei reforme generale în Europa;
31. reamintește că, înainte de declanșarea crizei financiare, raportul dintre datoria publică și PIB în zona euro și în UE în ansamblu, precum și în majoritatea statelor membre a scăzut între 1999 și 2007 și că, dimpotrivă, nivelul de îndatorare al gospodăriilor și al societăților, precum și al sectorului financiar au crescut în mod semnificativ în aceeași perioadă;
32. reamintește că creșterea enormă a datoriei publice începând cu 2008 în câteva state membre a fost declanșată de faptul că aceste țări s-au confruntat cu excesele cauzate anterior de o creștere nesustenabilă a datoriei private și cu bule financiare enorme; consideră, prin urmare, că actuala criză a pus în lumină faptul că poziția fiscală este nesustenabilă dacă finanțarea sectorului privat este nesustenabilă;

33. observă că criza, împreună cu acțiunile de salvare și pachetele de stimulente economice ulterioare, a dus la măsuri de austeritate dure, adeseori întârziate, care, în același timp, restrâng substanțial capacitatea guvernelor de a acționa;
34. avertizează asupra faptului că aceste pachete de austeritate nu ar trebui să ducă la măsuri care ar putea încetini în mod grav redresarea economică, care necesită un nou model de guvernare economică cu instrumente și un calendar ce va asigura un echilibru între procesul de consolidare fiscală și protejarea nevoilor în ceea ce privește investițiile în locuri de muncă și dezvoltarea durabilă;
35. subliniază faptul că lipsa creditării în beneficiul economiei reale, în special pentru IMM-uri, a rezultat din scăderea cererii datorate diminuării activității în economia reală și din reticența băncilor de a acorda credite;
36. subliniază că băncile câtorva state membre s-au bazat excesiv pe lichiditățile furnizate de BCE;
37. constată că măsurile neconvenționale introduse de BCE din octombrie 2008 pentru sprijinirea creditării au evitat cu succes o recesiune mai profundă și tulburări financiare suplimentare; reiterează că eliminarea acestor măsuri trebuie să fie programată corect și coordonată temeinic cu guvernele naționale în funcție de activitățile acestora, în special având în vedere adoptarea colectivă și simultană de măsuri de austeritate în multe state membre;
38. își exprimă totuși îngrijorarea în legătură cu posibilul impact asimetric al strategiei BCE de ieșire, date fiind diferențele semnificative dintre statele membre din zona euro în privința ciclului economic;
39. ar sprijini o decizie a Băncii Centrale Europene prin care ar accepta în general obligațiunile guvernamentale emise de statele din zona euro ca garanție în contextul acordurilor repo, urmând astfel practica consacrată a Băncii Angliei și a Rezervei Federale;
40. subliniază faptul că o eliminare treptată a deficitelor publice și durabilitatea pe termen lung a finanțelor publice sunt esențiale pentru întreaga zonă euro;
41. ia act de numărul de propuneri la nivelul UE privind completarea mecanismelor prudențiale, gestionarea crizei și reglementarea sectorului bancar subteran;
42. împărtășește preocupările privind aspectele prociclice ale normelor actuale de reglementare, prudențiale, contabile și fiscale, care amplifică fluctuațiile inerente funcționării unei economii de piață;
43. subliniază necesitatea de a crește în mod decisiv rezervele de capital ale băncilor și de a spori calitatea capitalului și salută propunerile Comitetului de la Basel privind o definiție mai strictă a capitalului de bază și introducerea unor cote mai ridicate de capital propriu; de asemenea, atrage atenția asupra legăturii dintre economia financiară și cea reală și asupra consecințelor pe care reglementarea uneia le poate avea asupra celeilalte;

44. consideră că sistemul financiar mondial trebuie să devină mai puțin vulnerabil, iar lecțiile crizei trebuie învățate la nivel global, pentru a reduce riscurile sistemice, pentru a soluționa bulele financiare și pentru a îmbunătăți calitatea gestionării riscurilor și transparența piețelor financiare, reafirmând că rolul lor de bază îl reprezintă finanțarea economiei reale;

Dimensiunea externă

45. constată că, în anul 2009, moneda euro și-a sporit importanța ca monedă internațională, însă a fost supusă unei presiuni considerabile în anul 2010;

46. subliniază că, pe parcursul unei perioade de volatilitate crescută a cursului de schimb, moneda euro s-a apreciat, îndeosebi față de dolarul SUA și față de renminbi și își exprimă îngrijorarea că acest lucru ar putea avea un efect negativ asupra competitivității zonei euro;

47. recunoaște că aprecierea monedei euro s-a datorat în parte activității economice reduse din SUA, unde deficitul de cont curent a scăzut brusc sub 3% din PIB în 2009, iar deficitul bugetului federal a crescut până la aproximativ 10% din PIB în exercițiul fiscal 2009, în timp ce scăderea sa a fost, printre altele, legată de lipsa de încredere de pe piețele mondiale în anumite state membre ale UE foarte îndatorate; împărtășește preocupările privind expansiunea masei monetare în SUA și, într-o mai mică măsură, în UE;

48. își exprimă îngrijorarea față de impactul volatilității ratei de schimb și al operațiunilor de tip „carry trade” asupra stabilității financiare și a economiei reale.

49. subliniază că, indiferent de actuala criză economică și financiară mondială, zona euro trebuie în continuare extinsă, dar atrage atenția asupra respectării criteriilor de la Maastricht, ca condiție pentru aderare; salută adoptarea rapidă a monedei euro de către toate statele membre care îndeplinesc criteriile respective;

50. consideră că adoptarea monedei euro de către Estonia reprezintă o dovadă a statutului monedei euro, în ciuda crizei datoriei publice; consideră că acest statut va încuraja statele membre să adere la zona euro;

51. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, Eurogrupului și Băncii Centrale Europene.

EXPUNERE DE MOTIVE

Prezentul raport evaluează Raportul anual 2009 al Băncii Centrale Europene (BCE) și munca depusă de către BCE în anul respectiv.

Având în vedere că Declarația Parlamentului European privind Raportul anual 2008 al BCE a fost amânată din cauza alegerilor din 2009, nu a trecut foarte mult timp de la ultima Declarație a Parlamentului European privind activitatea BCE. Raportul pentru anul 2008 s-a axat în principal pe performanța BCE privind criza economică și financiară. Din păcate, acest context nu s-a modificat de atunci. În continuare, acțiunile economice, financiare și din ce în ce mai mult și cele politice sunt puternic dominate de criză.

Așadar, Raportul anual 2009 încă se axează în principal pe reacția BCE la criză, pe strategia de ieșire din criză și pe probleme legate de guvernanta.

Criza financiară

Criza financiară și economică a început acum aproape doi ani, cu crizele creditelor ipotecare cu risc ridicat din SUA, și a atins un prim vârf odată cu prăbușirea Lehman Brothers și turbulențele ulterioare ale piețelor financiare.

Ceea ce a început sub forma unei crize financiare s-a transformat apoi și într-o criză economică, lovind economia reală într-un al doilea val. Guvernele, băncile centrale și BCE au fost nevoite să reacționeze la cea mai puternică criză de după anii 1930. Nivelurile PIB-urilor au scăzut atât în interiorul, cât și în afara zonei euro, activitatea economică s-a redus la nivel mondial și au crescut deficitele bugetare. Reculul veniturilor fiscale și creșterea cheltuielilor sociale datorate crizei au dus la acumularea unei datorii publice care ar putea să atingă din nou nivelul de dinaintea crizei după mulți ani. La acest efect au contribuit măsuri suplimentare de stimulare bugetară, însă acestea nu reprezintă principala cauză a datoriilor.

Cu toate acestea, în anul 2009, cifrele au indicat faptul că garanțiile pentru pasivele băncilor, injecțiile de capital și schemele de sprijinire a activelor au avut efectul dorit, iar revigorarea activității economice din cea de-a doua jumătate a anului 2009 a indicat sfârșitul crizei economice. S-a estimat o ușoară creștere pentru 2010.

Între timp, datoria în creștere a determinat guvernele din UE să decidă adoptarea de pachete de austeritate dure. Acestea sunt necesare, iar în anumite cazuri au fost aplicate cu întârziere. Cu toate acestea, datoria frânează mult capacitatea guvernelor de a acționa, iar în anumite țări riscă să submineze abilitatea guvernului de a promova redresarea economică. Așadar, până în 2010, criza financiară și economică riscă să degenereze de asemenea într-o criză a datoriei publice, într-un al treilea val al crizei.

Răspunsul BCE la criza financiară

BCE și-a continuat politica sa din 2008, țintind o rată a inflației sub, însă apropiată de nivelul de 2%, concomitent cu creșterea lichidităților pe piețe. Așadar, BCE a ajustat ratele dobânzilor până la 1% și a continuat măsurile neconvenționale, introduse în 2008, pe parcursul anului 2009. Cele cinci elemente-cheie ale unei sprijiniri sporite a creditării au fost atribuirea integrală a fondurilor cu o rată fixă, extinderea listei de garanții, scadențe mai îndelungate pentru operațiunile de refinanțare, furnizarea de lichidități în monedă străină și sprijinirea pieței financiare printr-un program controlat dar substanțial de achiziționare de

obligațiuni garantate.

Aceste măsuri s-au bucurat de un real succes și au ajutat multe instituții financiare să evite colapsul. Cu toate acestea, lichiditățile nu au pătruns întotdeauna în economia reală și, prin urmare, nu s-a atins potențialul deplin de redresare al măsurilor BCE. În ciuda faptului că anumite bănci ar fi putut fi reticente, acest fapt s-a datorat în mare măsură unei cereri scăzute de creditare, consecință a activității economice reduse ca urmare a crizei.

Având în vedere faptul că aceste măsuri au fost neconvenționale, ele nu presupuneau o punere în aplicare pe termen mai lung. În majoritatea cazurilor, eliminarea progresivă are loc în mod natural, iar acolo unde nu este cazul este necesară o programare atentă. Eliminarea măsurilor trebuie să se facă progresiv și respectând nevoile piețelor - așa cum a început deja să facă BCE în decembrie 2009. Este necesară o coordonare riguroasă cu guvernele naționale ale statelor membre, în ceea ce privește programele lor și încetarea aplicării acestor programe; în special de la începutul crizei financiare în Grecia și în alte țări din zona euro, s-a deschis un nou capitol în evoluția acestei crize.

Stabilitatea financiară și UEM

Evenimentele din Grecia și din alte țări din zona euro au, desigur, cauze complexe, însă problemele sunt în mare măsură de natură internă, fiind rezultatul lipsei reformelor structurale pe plan intern. Cu toate acestea, întreaga zonă euro este vizată de aceste evenimente - nu doar pentru a oferi ajutor, ci și prin efectele pe care problemele anumitor state euro le au asupra monedei euro per ansamblu și ca monedă a întregii zone euro.

Pe lângă aceasta, problemele ar putea fi în mare măsură de natură internă, însă inițial Uniunea Economică și Monetară (UEM) trebuia să pună o anumită presiune asupra statelor membre, privind reforma. Țările vizate în acest sens au ratat ocaziile avute de a impune reforme pe cont propriu, însă nici nu au fost forțate să facă acest lucru de către UEM. Astfel, prin UEM nu s-au realizat toate obiectivele pentru care a fost înființată, principiile Pactului de stabilitate și creștere nu au fost întotdeauna respectate și ceea ce păreau a fi ușoare încălcări la prima vedere, în timp s-au dovedit a fi grave subminări ale pactului. Consider că această situație trebuie remediată; Pactul de stabilitate și creștere trebuie întărit.

Mai mult, criza a scos la iveală faptul că UEM nu a fost realizată în mod unitar în trecut. Lipsa integrării politicilor economice în uniunea monetară din rațiuni politice a făcut posibilă evoluția unor dezechilibre economice substanțiale, care nu au fost controlate, între țările din zona euro și a lăsat zona euro fără un mecanism predefinit de gestionare a crizei – fapt care, la rândul său, face dificil un răspuns rapid și ferm la o provocare precum criza Greciei. Zona euro va trebui să rezolve acest dezechilibru, pentru a limita această criză și pentru a preveni apariția uneia noi.

Reforma supravegherii

Mai mult, criza a arătat că piețele sunt predispuse la riscuri sistemice care nu au fost încă evaluate. Așadar, UE își reformează mecanismele de supraveghere, înființând un Comitet european pentru riscuri sistemice (CERS), a cărui responsabilitate va fi supravegherea macroprudențială a sistemului financiar al UE. În al doilea rând, Sistemul european al supraveghetorilor financiari (SESF) va înființa trei noi autorități europene de supraveghere care vor înlocui actualele comisii de supraveghere.

Salut luarea acestor decizii importante care vor umple lacunele actuale în materie de supraveghere, lacune care au devenit atât de clare în timpul acestei crize. BCE se va implica

îndeaproape în munca desfășurată de CERS, furnizându-i suport analitic, statistic, administrativ și logistic, și prin participarea membrilor Consiliului general al BCE la Consiliul general al CERS.

Cu toate că CERS va resimți cu siguranță beneficiile expertizei BCE, această implicare dă naștere anumitor îndoieli privind viitoarea independență a BCE. Rămân fără răspuns întrebări legate de asumarea răspunderii pentru deciziile luate în cadrul noului sistem. Trebuie să ne întrebăm cum anume vom gestiona posibilitatea ca o recomandare la formularea căreia a contribuit BCE să se dovedească a fi nepotrivită și cum ne vom asigura că BCE rămâne independentă în cadrul noului sistem. Noile sarcini atribuite BCE în ceea ce privește CERS nu ar trebui să pericliteze independența BCE în niciun fel.

Guvernanță

Problema autonomiei în general, precum și cea a autonomiei CERS în particular va rămâne cu siguranță o temă recurentă în dialogurile monetare viitoare, nu mai puțin datorită noului statut de instituție a UE, conferit BCE odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona în decembrie 2009. Parlamentul European rămâne instituția principală prin intermediul căreia BCE își asumă răspunderea în fața cetățenilor europeni; așadar, acesta își va lua cu atât mai în serios sarcina de control al performanței BCE.

Având în vedere acest nou statut și importanța sporită conferită Parlamentului European, în calitate de autoritate de codecizie, prin Tratatul de la Lisabona, aș dori ca răspunderea BCE să crească și mai mult, prin votarea de către Parlamentul European a candidaților la Comitetul executiv al BCE propuși de către Consiliu. Un astfel de vot în Parlament ar pune și mai mult accentul pe criterii precum calificare și experiență în procedura alegerii celor mai buni candidați.

Reforma în domeniul reglementării

În prezent, pe lângă reforma mecanismelor de supraveghere, UE își revizuieste cadrul de reglementare financiară pentru a extinde la scară mai largă învățămintele acumulate în urma crizei. UE face acest lucru prin propunerile Comisiei Europene privind completarea acordurilor prudențiale, gestionarea crizei și reglementarea sectorului bancar subteran. Printre propuneri se numără o creștere a rezervei de capital a băncilor, introducerea prevederilor dinamice care să confere o mai mare importanță lichidităților, un cadru de securizare, reglementarea produselor derivate și a bonusurilor, supravegherea agențiilor de rating sau introducerea unui fond de soluționare a situației băncilor neviabile și multe altele. Multe dintre aceste propuneri sunt bine-venite, însă nu le-aș considera pe toate ca fiind necesare, deoarece unele ar putea avea chiar un potențial dăunător și o tendință spre excesul de reglementare.

Împărtășesc preocupările față de aspectele prociclice ale normelor de reglementare, prudențiale, contabile și fiscale, însă, după părerea mea, nu trebuie să ignorăm legătura strânsă dintre economia financiară și cea reală. De fiecare dată când se reglementează economia financiară - lucru necesar din multe puncte de vedere - este afectată și economia reală. În al doilea rând, nu trebuie să uităm faptul că economia financiară este una globală, iar criza financiară și economică este una globală. De aceea trebuie să reducem vulnerabilitatea sistemului financiar la nivel global, iar învățămintele crizei trebuie extrase la nivel global pentru a spori calitatea gestionării riscurilor și transparența piețelor financiare. De aceea cooperarea internațională și, în special, cooperarea transatlantică sunt cruciale.

Consider că Parlamentul European nu trebuie să uite acest lucru atunci când examinează îndeaproape și independent toate propunerile de reformă în domeniul reglementării.

Dimensiunea externă

Revizuirea cadrului de reglementare financiară concomitent cu un proces de reformă structurală pentru a aduce uniunea economică la dimensiunea succesului uniunii monetare vor întări zona euro. Este o mare provocare, însă dacă reușim să revigorăm creșterea economică în acest fel, zona euro poate ieși din criză chiar mai puternică decât era înainte.

Solicitarea Estoniei de a adopta moneda euro este un semn bun și arată încrederea în moneda euro, care persistă chiar și în această perioadă de criză. Mai mult, zona euro ar putea chiar învăța de la Estonia, țară a cărei performanță economică pe timpul și în ciuda crizei este remarcabilă.

Cu toate că salut această extindere a zonei euro, aș dori să amintesc faptul că îndeplinirea criteriilor de la Maastricht reprezintă o condiție pentru apartenența la zona euro și trebuie menținută ca atare pentru orice extindere viitoare, așa cum a fost cazul Estoniei.

În special astăzi, când se pune o mare presiune pe moneda euro la nivelul pieței globale, ar trebui să ne raportăm la criteriile de la Maastricht ca la coloana vertebrală a UEM și a monedei euro. Potențialul monedei euro a devenit clar în anul 2009, când, în lumina deprecierei dolarului american, s-a considerat că moneda euro ar putea deveni o nouă monedă forte la nivel mondial.

Consider că moneda euro nu trebuie să devină în mod necesar moneda forte la nivel mondial, însă slăbirea actuală este deranjantă. Deficitele guvernelor care deja au crescut până la 78,8% din PIB în anul 2009 apasă greu asupra monedei euro.

Cu toate acestea, așa cum am menționat anterior, consider că UE și moneda euro pot ieși din această criză și o pot face chiar devenind mai puternice. Trebuie să învățăm lecțiile pertinente, trebuie să reechilibrăm UEM, avem nevoie de mai multă transparență și o mai bună gestionare a riscurilor în cadrul piețelor financiare și trebuie să recâștigăm încrederea publică. Este o provocare enormă, însă, pe parcursul istoriei sale, UE a demonstrat că se dezvoltă cel mai bine atunci când se confruntă cu provocări. Prin urmare, această criză reprezintă și o oportunitate. Nu ar trebui să ratăm această oportunitate.

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	26.10.2010
Rezultatul votului final	+: 38 -: 1 0: 0
Membri titulari prezenți la votul final	Burkhard Balz, Slavi Binev, Sharon Bowles, Udo Bullmann, Nikolaos Chountis, George Sabin Cutaș, Leonardo Domenici, Derk Jan Eppink, Diogo Feio, Markus Ferber, Elisa Ferreira, Vicky Ford, Ildikó Gáll-Pelcz, Jean-Paul Gauzès, Sven Giegold, Sylvie Goulard, Liem Hoang Ngoc, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Philippe Lamberts, Werner Langen, Astrid Lulling, Hans-Peter Martin, Ivari Padar, Anni Podimata, Olle Schmidt, Edward Scicluna, Peter Simon, Peter Skinner, Theodor Dumitru Stolojan, Kay Swinburne, Marianne Thyssen
Membri supleanți prezenți la votul final	Sophie Auconie, Sari Essayah, Ashley Fox, Enrique Guerrero Salom, Thomas Mann, Gay Mitchell, Gianni Pittella, Andreas Schwab, Tatjana Ždanoka